

4

Zašátrala jsem v kabelce a vydolovala diář. Kód potřebný k otevření brány jsem si zapsala mezi všechna ostatní důležitá čísla na poslední stránce. Jakmile jsem vystrčila ruku k ovládacímu panelu, stočilo se mým směrem několik kamer. Dle instrukcí jsem vyčkala, dokud oranžový paprsek několikrát nezkontroloval moji tvář a neporovnal ji s informacemi v databázi. Tmavá skla přístrojů mě nehybně pozorovala, vyloudila jsem úsměv a začala mávat na pozdrav, dokud jsem nestrnula v obavách, jestli se nechovám jako blázen. Rozpačitě jsem si odkašlala a natáhla se k černému displeji, abych pečlivě namačkala požadovanou šestimístnou kombinaci.

Kontrolka, která až doposud blikala výstražným červeným světlem, náhle zezelenala a brána se před mýma očima začala pozvolna rozevírat do obou stran. Napjatě jsem vstřebávala výjev, který se mi nabízel, myslela jsem si, že mi někdo vyjde vstříc, ale nestalo se tak. Pomalu jsem se rozjela, v bočním zrcátku jsem zaregistrovala, jak se obě křídla vrátila na své místo ihned poté, co se mé auto dostalo dovnitř.

„Dobrý den, Emo, vítejte v Našem městě,“ ozvalo se z mého mobilu. Přístroj, uchycený v poškrábaném plastovém držáku na palubní desce, se rozsvítil bleděmodrou aplikací, kterou jsem si dle pokynů v přílohách mailu nainstalovala do telefonu těsně před odjezdem.

„Jsme rádi, že jste dodržela stanovený čas příjezdu. Pokračujte prosím po této cestě až k první křižovatce a poté se vydejte odbočkou vlevo. Držte se hlavní ulice, budeme vás instruovat. Pro lepší orientaci můžete sledovat šipky přímo na cestě, jsou naprogramovány jen pro váš vůz. Připomínáme, že povolená maximální rychlost v centru *Našeho města* je padesát kilometrů za hodinu. Děkujeme, že se chováte ohleduplně.“

Laskavý hlas, který ke mně promlouval, nezněl ani trochu jako stroj. Zvažovala jsem, zda odpovědět, nakonec jsem přikývla na souhlas a čekala, co se bude dít.

Upřene jsem pozorovala fosforeskující značky, které se objevily pár metrů přede mnou, a připadala jsem si jak v japonském videoklipu, na kterém kdysi v dětství ujížděli spolužáci na základce.

Rovný úsek trasy vedl skrz pučící alej, světlo probleskovalo mezi jednotlivými korunami stromů a větve vrhaly do okolí oslnivou symfonii stínů. Bránu i nevlídná skaliska jsem ponechala za svými zády, blížila jsem se k umělecky kovanému zábradlí a slibované odbočce mířící do údolí zalitého sluncem.

„Doporučujeme vychutnat si výhled, který se nyní nabízí, jedná se o jedinečnou možnost, jak se seznámit s místem, které se s radostí stane vaším novým domovem,“ promluvil ke mně hlas z aplikace. „Klidně zastavte,“ dodal ještě a já po krátkém zaváhání stočila řízení k malému plácku, abych mohla zaparkovat.

Vystoupila jsem a s úlevou si protáhla ztuhlé kosti. Promnula jsem si obličej, zhluboka se nadechla a zadržela vzduch v plicích.